

WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ

Al. Marcinkowskiego 3, 61-745 Poznań

Poznań, dnia 16 lutego 2024 r.

D/KO.NR.8361.98.2023

ZPO

BAI CHUAN sp. z o.o.
ul. Nowogrodzka 31
00-511 Warszawa

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 775 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. a – d w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1622 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy BAI CHUAN spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ul. Nowogrodzka 31, 00-511 Warszawa, NIP: 7010715388, karę pieniężną w wysokości 6.000,00 zł (słownie: sześć tysięcy złotych 00/100), za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ustawy.

Należność tytułem wymierzonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził w dniach od 28 sierpnia do 1 września 2023 r., kontrolę w sklepie chińskim przy ul. Sikorskiego 16, 62-420 Strzałkowo, należącym do BAI CHUAN spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ul. Nowogrodzka 31, 00-511 Warszawa, NIP: 7010715388.

Celem kontroli było między innymi sprawdzenie przestrzegania przez dystrybutora sprzętu elektrycznego i elektronicznego przepisów art. 37 i art. 39 ustawy.

W zakresie objętym kontrolą stwierdzono następujące nieprawidłowości:

- I. wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ustawy, dystrybutor, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy;

- II. wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ustawy, kontrolowany przedsiębiorca nie umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu;
- III. wbrew przepisowi art. 39 pkt 1 lit. b ustawy, dystrybutor udostępniał na rynku sprzęt bez oznakowania wymaganego art. 14 ust. 1 ustawy oraz wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ustawy, dystrybutor udostępniał na rynku sprzęt bez dołączonej do niego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy w odniesieniu do 5 partii sprzętu wartości 835 zł, tj.:
- 1) głośnik (oznakowanie sprzętu: Portable Wireless Speakers MF-207, ITEM NO.:10054),
– partia w ilości 2 sztuk o wartości 138 zł;
na opakowaniu dane: ELEKTIK sp. z o.o., ul. Nadrzeczna 14A/H6 B22, 05-552 Wólka Kosowska; sprzęt zakupiony na podstawie faktury nr
 - 2) głośnik (oznakowanie sprzętu: Unleash Powerful Partyboost, XTREEM3, ITEM NO.: 10087),
– partia w ilości 3 sztuk o wartości 267 zł;
na opakowaniu dane: DM, Nadrzeczna 14A/H6 B22, 05-552 Wólka Kosowska; sprzęt zakupiony na podstawie faktury nr
 - 3) głośnik (oznakowanie sprzętu: Mobile Multimedia Speaker, CS-4405) – partia w ilości 2 sztuk o wartości 260 zł; sprzęt nie był oznaczony danymi producenta/importera oraz numerem EAN; sprzęt zakupiony na podstawie faktury nr
 - 4) projektor (oznakowanie sprzętu: LED Cryst almagic ball light, ITEM NO.: DM-22073),
partia w ilości 2 sztuk o wartości 120 zł;
na opakowaniu dane: Nadrzeczna 14A/H6 B22, 05-552 Wólka Kosowska; na sprzęcie logo: DM ELEKTIK; sprzęt zakupiony na podstawie faktury nr
 - 5) projektor (oznakowanie sprzętu: UFO Star Projector, model: WH-E13) – partia w ilości 2 sztuk o wartości 50 zł; sprzęt nie był oznaczony danymi producenta/importera oraz numerem EAN; sprzęt zakupiony na podstawie faktury
- IV. wbrew przepisowi art. 39 pkt 1 lit. a ustawy, dystrybutor udostępniał na rynku sprzęt wprowadzony do obrotu przez wprowadzającego niewpisanego do rejestru, w odniesieniu do 2 partii sprzętu o wartości 310 zł, tj.:
- 1) Głośnik (oznakowanie sprzętu: Mobile Multimedia Speaker, CS-4405),
 - 2) Projektor (oznakowanie sprzętu: UFO Star Projector, model: WH-E13).

Na podstawie art. 37 ust. 4 ustawy, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy, tj. informacji dotyczących:

1. nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;

2. nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez dystrybutora, dostarczającego nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych;
3. nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej, co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 39 ustawy „Dystrybutor jest obowiązany do:

1. udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a. wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b. oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
2. umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
3. udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.”

Wobec powyższego stwierdzono niedopełnienie przez dystrybutora obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 1-3 ustawy.

Jak wynika z art. 91 pkt 25 oraz 26 lit. a - d ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ustawy nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy,
- wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt niezgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a ustawy, udostępnia na rynku sprzęt nieoznakowany zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy, nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, udostępnia na rynku sprzęt dla gospodarstw domowych bez dołączanych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 w ustawy.

Zgodnie z treścią art. 92 pkt 5 i 6 ustawy, administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 od 5000 zł do 500 000 zł, a w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 od 5000 zł do 300 000zł.

W związku z powyższym organ, pismem z dnia 15 stycznia 2024 r. znak D/KO.NR.8361.98.202², zawiadomił stronę o wszczęciu

z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski

dowodowe w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację dyspozycji art. 10 § 1 Kpa. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy. Strona nie przedstawiła organowi dowodów i nie uprawdopodobniła okoliczności dochowania należytej staranności poprzez podjęcie działań, których można było od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Organ nie znalazł również podstawy aby przyjąć, że przedsiębiorca nie miał wpływu na powstanie naruszenia, które nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć.

Podstawą do ewentualnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że: „organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna”.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie, nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi bowiem przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, a zatem nie jest zasadne zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, skutkujące obligatoryjnym odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniem na pouczeniu.

Nałożone przepisami ustawy wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy („ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie lub ograniczanie niekorzystnych skutków wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec porzucaniu niebezpiecznych odpadów w miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią uzyskania zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu złomu”), na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków informacyjnych może niekorzystnie wpływać na zachowania konsumentów. Strona, prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze.

Przedsiębiorca naruszył obowiązki informacyjne wynikające z art. 37 ust. 4, a ponadto obowiązki wynikające z art. 39 pkt 1-3 ustawy. W ocenie organu, stopień naruszenia obowiązków przez kontrolowanego był zatem w tym przypadku wysoki, a co za tym idzie waga naruszenia prawa z całą pewnością nie może być uznana za znikomą.

Kontrolowany przedsiębiorca jest profesjonalnym podmiotem zajmującym się sprzedażą m.in. sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Od takiego przedsiębiorcy należy zatem wymagać stosownej wiedzy i doświadczenia w zakresie obrotu takimi wyrobami i przestrzegania wszelkich obowiązków informacyjnych w tym zakresie. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli. Zatem zaprzestanie naruszania przepisów prawa i podjęcie działań naprawczych w przedmiotowej sprawie, nie może być uznane jako zwolnienie strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków. Wskazać należy, że odpowiedzialność wynikająca z art. 91 pkt 25 i pkt 26 ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt III SA/Po 287/16, „Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot – o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)”. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, co zostało stwierdzone w chwili kontroli, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru sankcji administracyjnoprawnej. Zgodnie ze wskazanym przepisem (art. 189f § 1 pkt 1 Kpa), organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Zgodnie z jego brzmieniem, przesłanka zaprzestania naruszania prawa musi zatem wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia, co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona, prawidłowo pouczone o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła również żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) *powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia.”). Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona zaprzestała naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne wykonanie wobec konsumentów obowiązku informacyjnego czy też wsteczne wykonanie obowiązków określonych w art. 39 ustawy. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowych informacji tym konsumentom, którzy już np. opuścili sklep. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 3 ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnił stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Dokonując zatem oceny stopnia szkodliwości, należy stwierdzić, że naruszenie to ma charakter poważny. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów, szczególnie z uwagi na brak informacji o konieczności selektywnego zbierania tzw. „elektrośmieci” i informacji o szkodliwości utylizacji zużytego sprzętu wraz z innymi rodzajami odpadów.

W przypadku zakresu i rodzaju naruszenia należy podnieść, iż kontrolowany przedsiębiorca nie dopełnił zarówno obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3, jak i w art. 39 pkt 1 - 3 ustawy. Zakres stwierdzonych uchybień o różnych rodzajach, jest zatem szeroki.

Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki informacyjne dystrybutora, obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ wziął pod uwagę fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy. Organ uwzględnił również fakt usunięcia przez przedsiębiorcę stwierdzonych nieprawidłowości.

Mając zatem na uwadze powyższe, w tym przypadku należało orzec jedną adekwatną karę pieniężną w wysokości, tj. 6.000,00 zł. (słownie: sześć tysięcy złotych 00/100). W czasie

przedmiotowej kontroli stwierdzono bowiem kilka naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ustawy, a wysokość orzeczonej kary nie przekracza najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji. Zgodnie z art. 93 ust. 7 ustawy, kara pieniężna, o której mowa w sentencji decyzji stanowi dochód budżetu państwa. Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić karę na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, wskazane w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa, art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *Inspekcji Handlowej* (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1706 z późn. zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 z późn. zm.), w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują:

- 1) Strona;
- 2) BA
- 3) a/a

[Podpis]
Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
Poznań

referent prawny

[Podpis]
Maciej Łączkowski

